

fen? Man faaer ikke Andet end det ministerielle Ord for, at Pengene skulle blive anvendte til sociale Formaal, men hvorledes disse Love, som skulle fremme disse sociale Formaal, ville blive udførte i Details, derom vide vi Intet. Det er i Virkeligheden Hovedsagen, det er det, som der ligger Vægt paa. Ved at forære Ministeriet Pengene stille vi os, om jeg saa maa sige, fuldkommen japanesisk. Vi aabne Laden paa os selv, vi give det Pengene, men hvorledes Godene skulle indrettes, om f. Ex. ikke Alderdomsforørgelsesloven bliver en Lov for Mellemklassen, om hvilken vi om saa Nar maa erkjende, at den ikke er fuldestgjørende, idet den i Virkeligheden kun bliver en billig Livsforsikring, derfor have vi ikke den allermindeste Sikkerhed, men vi have den Sikkerhed, at Pengene ere lagte i Ministeriets Haand. Under de nuværende konstitutionelle Forhold have vi, selv om Pengene baandlægges i et saakaldt Fond til Fordel for sociale Formaal i Fremtiden, forøget Ministeriets Magt. Det er i Virkeligheden det sande Forhold, thi i det Dieblit, vi give Ministeriet Pengene, er dets Magt forøget, selv om man i Mindelighed er enig om de Formaal, hvortil Pengene skulle bruges. Heller ikke denne Betragtning kan jeg overse, det forekommer mig heller ikke at være en saa ganske uvæsentlig Betragtning, der maa føre til, at man netop under de nuværende konstitutionelle Forhold her i Landet er overordentlig betænkelig ved at gaa til Indførelsen af nye Skatter. Men dertil kommer, at det for mig stiller sig saaledes, at dette Things gamle Standpunkt i Toldsagen i Virkeligheden er det rigtige Standpunkt, og naar jeg kan behøve mig til at gaa med til at stemme for denne Sags Henvisning til Toldudvalget, er det, fordi det er mit Haab, at, om jeg saa maa sige, Folkethingets gamle Standpunkt i Toldsagen skal blive gravet op paany og sat frem i fuld Klarhed, at der ingen anden Udvei er for en Toldlovs Gjennemførelse i Folkethinget end Skattenedsættelser, som svare til Krigsskattens Beløb. Det er virkelig ret latterligt paa et Tidspunkt, hvor der hersker et almindeligt Dnsse om Skattenedsættelser her i Landet, saa at gaa til Skatteforøgelser. Jeg synes, det er, om jeg saa maa sige, næsten at gjøre Nar ad Befolkningen.

Endnu skal jeg gjøre et Par enkelte Bemærkninger angaaende Ting, som ere komne frem her under Diskussionen. Til det ærede Medlem, der sagde, at han var overbevist om, at ni Tiendedel af Befolkningen vilde stemme for en Stat paa 11. og

Brændevin, naar der kom Toldnedættelser paa andre Forbrugsgegenstande, vil jeg først sige, at i og for sig er det jo ikke det virkelige demokratistiske Standpunkt. Det virkelige demokratistiske Standpunkt er jo den direkte Stat, og jeg tror dog, der er nogen Følelse af her i Landet, at under alle mulige Forhold er den direkte Formue- og Veilighedsstat langt mere demokratistisk end de indirekte Skatter. Men dertil kommer, at jeg ikke nærer den Opfattelse, som f. Ex. Mange her nære, at der vilde blive særlig Glæde her i Landet, hvis det f. Ex. Ifftedes Befolkningen at faae Brændevinsstaten forhøjet og til Gjenjæld faae toldfrit Sukker. Det er min fuldkomne Overbevisning, at i Virkeligheden spiller i de virkelige fattige Familier Brændevin en større Rolle end Sukkeret. (Ufbrydelse). Ja, jeg tror, jeg kan tale Vidt med om den Sag. Ganske vist i velstillede Familier, i Mellemklassen, bruges en overordentlig Mængde Sukker, Sukker i store Portioner, ja man kan sige, at der vdsles i Virkeligheden med Sukker, men kom ned til Landarbejderne, hvis Stilling jeg kjender ret godt, i alt Fald for nogle Nar tilbage; saa vil man se, at det Sukker, der da blev brugt, var et ganske lille Stykke brunt Sukker, man fik til en Pop Kaffe, det var i Virkeligheden det Normale den Gang, og mange Steder er det tilbels endnu saaledes for Landarbejdernes Vedkommende. Jeg tror nu altsaa ikke, at man har Ret i, at de vilde føle en Toldnedættelse paa Sukker som en Lettelse i Forhold til de Byrder, som Brændevinsstaten vilde paalægge dem, i alt Fald den nuværende Slægt. Lad saa være, at Brændevin ikke er en menneskelig Livsforbrødenhed — og herom vil jeg dog for Resten sige, at det er ret mærkeligt at se, at saa vidt mig bekendt gives der ikke nogen menneskelig Race, som ikke har haft Et eller Andet, af hvilket de en Gang imellem tog sig en Styrkelse, en Styrkelse, som Moralisterne altid have misbilliget, men som Menneskene altid ret endvægtigt have sluttet sig til. Hvis man altsaa kunde paaberaabe sig, at der laa et Bevis i den almindelige Opfattelse, kunde man maaste staffe sig et Bevis for, at det har Noget paa sig, at alkoholiske Drikke ikke saadan ville forsvinde fra Menneskehedens nogetsinde. Men selv om man ikke mener, at Brændevin er nødvendig, maa man huske paa, at det er en Nydelse, som den nuværende Slægt af Arbeidere og mindre Folk har vænnet sig til, og det er dog i Grunden temmelig stærkt at mulkttere en Arbeidsmand, der drikker sin Snaps og har vænnet sig til det, eller en Mand af Mellemklassen, til Fordel for Statskassen. Det forekommer mig at være